

РЕШЕНИЕ

№ 26285

гр. София, 29.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 19.06.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Евгени Стоянов

Жана Петрова

при участието на секретаря Цветелина Заркова и при участието на
прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **4592** по описа за **2026**
година докладвано от съдия Диана Стамболова, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Р. Б. Р. чрез адв. С. Т. срещу Решение № 256/23.01.2026г. по
НАХД № 13267/2025г. на СРС, 96 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление №
КПК-НП-119/20.08.2025г., издадено от Председателя на Комисия за противодействие на
корупцията /КПК/ отм., с което на Р. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на
1000 лева за извършено нарушение на чл. 52, ал. 1, т. 2 във връзка с чл. 49, ал. 1, т. 2 от Закона за
противодействие на корупцията /ЗПК/. Решението се обжалва, като неправилно и необосновано,
постановено при неправилно тълкуване на материалния закон и поради допуснати съществени
процесуални нарушения. Поддържа, че към момента, когато изтекъл срокът за подаване на
ежегодна декларация за имущество и интереси по чл. 49, ал. 1, т. 2 от ЗПК отм. за 2024г.
касаторът вече не заемал длъжността Главен директор на Главна дирекция „Европейски фондове
и конкурентоспособност“ в Министерството на иновациите и растежа и не е имал качеството на
лице по чл. 6, ал. 1, т. 43 от ЗПК отм., затова и за него не възникнало задължение да подава такава
декларация. От съда се иска да отмени оспорения съдебен акт, като постанови нов такъв, с който
да отмени издаденото наказателно постановление.

В съдебно заседание касаторът чрез процесуален представител поддържа жалбата. Претендира се
присъждане на съдебно - деловодни разноски за двете съдебни инстанции.

Ответникът – Председателя на Сметната палата след отмяната на ЗПК във връзка със Закона за
изменение и допълнение на Закона за Сметната палата /Обн., ДВ, бр. 16 от 10.02.2026 г./, чрез

процесуален представител оспорва жалбата. Претендира присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на С. градска прокуратура дава заключение, че жалбата е неоснователна, а решението на СРС като правилно следва да бъде оставено в сила.

Съдът, след преценка на представените по делото доказателства, доводите и възраженията на страните в производството, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК във вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН, от процесуално легитимирано лице и срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол, поради което е процесуално допустима.

За да постанови обжалваното решение, СРС е установил релевантните за случая факти въз основа на събраните по реда на НПК доказателства и доказателствени средства, при което е приел за установена следната фактическа обстановка:

С акт за установяване на административно нарушение № КПК-АУАН-ПР-370/16.06.2025г., съставен от Е. Б. – гл. инспектор в дирекция „Публичен регистър“ при КПК е констатирано, че Р. Б. Р., в качеството си на лице, заемащо висша публична длъжност по смисъла на чл. 6, ал. 1, т. 43 от ЗПК – главен директор – упълномощено лице по ЗОП не е подал ежегодна декларация за имущество и интереси по чл. 51, ал. 1, т.1-12 от ЗПК за предходната 2024г. пред КПК в законоустановения срок – до 15 май на текущата година 2025г., а именно на 16.05.2025г. в [населено място] е нарушил разпоредбата на чл. 52, ал. 1, т. 2 във връзка с чл. 49, ал. 1, т. 2 от ЗПК.

На 16.06.2025г. в срока по чл.44, ал.1 от ЗАНН е постъпило възражение от Р. Б. Р., с което същият заявява, че към месец февруари 2025г. е напуснал Министерството на иновациите и растежа и заеманата от него длъжност главен директор на главна дирекция „Европейски фондове и конкурентоспособност“ и ръководител на Управляващ орган, като в установения срок е подал декларация за имущество при напускане чл. 52, ал. 1, т. 3 от ЗПК.

Въз основа на АУАН е издадено атакуваното наказателно постановление № КПК-НП-119/20.08.2025г., издадено от Председателя на Комисия за противодействие на корупцията /КПК/ отм., с което на Р. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1000 лева за извършено нарушение на чл. 52, ал. 1, т. 2 във връзка с чл. 49, ал. 1, т. 2 от ЗПК. Административнонаказващият орган е посочил, че ежегодна декларация за имущество и интереси по чл. 51, ал. 1, т.1-12 от ЗПК за предходната 2024г., лицето е подало на 16.06.2025г. – с един месец и един ден закъснение.

Видно от представените доказателства се установява, че Р. Б. Р. е заемал публична длъжност – и.д. главен директор на главна дирекция „Европейски фондове и конкурентоспособност“ и ръководител на Управляващ орган в Министерството на иновациите и растежа от 16.10.2023г. до 27.01.2025г.

Безспорно се установява и, че касаторът е просрочил подаването на встъпителна декларация по чл. 49, ал. 1, т. 2 от ЗПК в срока до 16.11.2023г., за което е издадено предупреждение по чл. 28 от ЗАНН №КПК-773-4/22.05.2024г. от Председателя на комисията за противодействие на корупцията издава, с което е освободен от административнонаказателна отговорност по административнонаказателната преписка, образувана по АУАН №КПК-АУАН-ПР-286/30.01.2024г. Със Заповед №ЧР-МИР-21/24.01.2025г. на Главния секретар на Министерството на иновациите и растежа на Република България е прекратено служебното правоотношение с Р. Б. Р., считано от 27.01.2025г.

На 28.02.2025г. Р. подава Декларация за имущество и интереси по чл. 49, ал. 1, т. 2 от ЗПК отм., с която декларира имуществото си при освобождаване от длъжност. Декларацията е приета от

административнонаказващия орган с входящ №Ф304.

За да постанови оспореното решение районният съд е приел, че при съставянето на акта за установяване на административно нарушение и на наказателното постановление не са допуснати съществени нарушения на производствените правила, НП е издадено от компетентен административен орган, спазена е формата за съставяне на АУАН и НП, които съдържат всички необходими реквизити. Прието е също така за безспорно установено, че касаторът е осъществил състава на визираното административно нарушение, същото не съставлява маловажно нарушение по смисъла на чл.28 от ЗАНН, а имуществената санкция правилно е определена в предвидения в закона минимален размер.

В мотивите си СРС е приел за установено, че Р. Б. Р. е заемал публична длъжност главен директор на главна дирекция „Европейски фондове и конкурентоспособност“ и ръководител на Управляващ орган в Министерството на иновациите и растежа през част от 2024г. и част от 2025г. - до 27.01.2025г. Така за него е възникнало задължение да подаде както ежегодна декларация за 2024 г., така и отделна декларация при прекратяване на служебното правоотношение през 2025г. Съдът стига до такъв извод, защото декларациите са за различни периоди от време - първата е за 2024 година, а втората - за времето от началото на 2025 година до приключване на служебното правоотношение.

При постановяване на решението районният съд е допуснал нарушение на закона.

Съгласно чл. 51, ал. 1, т. 1 от ЗПК, лицата, заемащи публични длъжности, подават пред Комисията декларация за имущество и интереси в страната и в чужбина.

Разпоредбата на чл. 52, ал. 1, т. 2 от ЗПК предвижда задължение за лицата, заемащи публични длъжности, да подадат декларация за имущество и интереси ежегодно до 15 май – за предходната календарна година или за съответния период от момента на встъпване в длъжност по чл. 6, ал. 1 до края на предходната календарна година, когато деклараторът е подал встъпителна декларация през предходната календарна година.

Настоящият съдебен състав намира за правилен извода, че възникналото задължение за подаване на заключителна декларация не поглъща задължението за подаване на ежегодна декларация. В ЗПК отм. не е предвидено в нито една от разпоредбите му, че с изпълнение на задължението за подаване на декларация по чл. 52, ал. 1, т. 3 от ЗПК отпада задължението за подаване на декларация по чл. 52, ал. 1, т. 2 от ЗПК. В разпоредбата на чл. 52, ал. 1 от ЗПК са посочени сроковете, в които се подават декларации за имущество и интереси, като същите са различни в зависимост от основанията за подаване на декларацията. Следователно, при възникване на посочените в тази разпоредба основания задължените лица следва да подават декларация за имущество и интереси в посочените срокове.

В случая обаче следва да се вземе предвид дали касаторът е имал качеството на задължено лице по чл. 6, ал. 1, т. 43 от ЗПК към датата на извършеното нарушение – 16.05.2025г.

В чл. 6, ал. 1 от ЗПК е очертан кръгът на лицата, които по смисъла на този закон, заемат публични длъжности.

Според чл. 6, ал. 1, т. 43 от ЗПК, на която се позовава административнонаказващият орган, лица, заемащи публични длъжности по смисъла на този закон, са ръководителите на бюджетни организации или други оправомощени длъжностни лица, които изпълняват функции на органи за финансово управление и контрол на средства от Европейския съюз и свързаното с тях национално финансиране или чужди средства съгласно Закона за публичните финанси.

Безспорно се установява, че Р. Б. Р. е заемал публична длъжност по смисъла на чл. 6, ал. 1, т. 43 от ЗПК – и.д. главен директор на главна дирекция „Европейски фондове и конкурентоспособност“ и ръководител на Управляващ орган в Министерството на иновациите и растежа от 16.10.2023г. до

27.01.2025г., като със Заповед №ЧР-МИР-21/24.01.2025г. на Главния секретар на Министерството на иновациите и растежа на Република България е прекратено служебното му правоотношение, считано от 27.01.2025г.

По тези съображения настоящата съдебна инстанция прави извод, че Р. не е имал качеството на административнонаказателно отговорно лице по смисъла на чл. 6, ал. 1, т. 43 от ЗПК към датата на соченото нарушение. Липсва елемент от фактическия състав на нарушението, а именно не е доказано специфичното качество на нарушителя, което е съставомерен елемент от обективната страна на нарушението. При липсата на който и да е от елементите от фактическия състав законосъобразният извод е, че деянието не съставлява административно нарушение.

Предвид изложеното, касационната инстанция приема, че съдебното решение е неправилно и при условията и по реда на чл. 221, ал. 2 АПК следва да бъде отменено, с отмяна и на обжалваното наказателно постановление.

С оглед изхода на делото и във връзка с чл.63д от ЗАНН, искането на касатора за присъждане на лева адвокатско възнаграждение за две съдебни инстанции, е основателно и следва да се уважи в общ размер на 408.52 евро, равняващо се на 799 лева: 204.52 евро или 400 лева разноски пред СРС и 204 евро или 399 лева пред АССГ, съгласно представени договори за правна помощ и списък на разноските.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 и чл. 222, ал. 1 от АПК, Административен съд София-град, XV касационен състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 256/23.01.2026г. по НАХД № 13267/2025г. на СРС, 96 състав и вместо него постановява:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № КПК-НП-119/20.08.2025г., издадено от Председателя на КПК отм., с което на Р. Б. Р. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1000 лева за извършено нарушение на чл. 52, ал. 1, т. 2 във връзка с чл. 49, ал. 1, т. 2 от ЗПК.

ОСЪЖДА Сметна палата да заплати на Р. Б. Р., ЕГН [ЕГН], съдебни разноски по делото в размер на 408.52 евро, равняващо се на 799 лева адвокатско възнаграждение за две съдебни инстанции. Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.